

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Kryslové a soudců Mgr. Jiřího Novotného a JUDr. Aleny Šmídové ve věci **žalobkyně MUDr. B. M.**, r.č. [redacted], bytem [redacted], zastoupené JUDr. Františkem Korandou, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti **žalované L. K.**, r.č. [redacted], bytem [redacted], zastoupené JUDr. Vlastou Šedivcovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Havlíčkova 20, o **předložení listin**, k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29.10.2007, č.j. 28 C 343/2000-639, ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 13.11.2007, č.j. 28 C 343/2000-649, ve spojení s opravným usnesením téhož soudu ze dne 29.11.2007, č.j. 28 C 343/2000-656,

takto:

Rozsudek soudu I.stupně se mění takto:

- I. **Žaloba na stanovení povinnosti žalované umožnit žalobkyni seznámení se s hospodařením se společnou věcí, tj. domem č. [redacted] v [redacted], [redacted] ulici tím, že žalovaná předloží žalobkyni vyúčtování hospodaření se společnou věcí za období let 1997 až 2005 a umožní jí nahlédnout do všech dokladů k vyúčtování se vázícím tím, že je zapůjčí na dobu tří dnů tak, že je předá právnímu zástupci žalobkyně v jeho advokátní kanceláři, oproti potvrzení o zapůjčení dokladů, to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.**

III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice, Okresnímu soudu Plzeň-město, na náhradu nákladů řízení 29.750,- Kč do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Shora citovaným rozsudkem soud I. stupně stanovil žalované povinnost poskytnout žalobkyni na dobu tří dnů listiny, vztahující se k domu č. ■ v ■■■■■, ■■■■■ ulici, konkrétně vyjmenované ve výroku I. pod písmeny a) až l) tak, že je předá právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Františku Korandovi v jeho advokátní kanceláři v Plzni, Františkánská 7, oproti potvrzení o jejich zapůjčení, ve zbytku žalobu zamítl (výrok II.). Rozhodnutí o náhradě nákladů účastníků a o nákladech státu si soud I. stupně vyhradil k samostatnému rozhodnutí (výrok III., IV.). Následně soud I. stupně rozhodl shora citovanými usneseními o povinnosti žalobkyně zaplatit žalované na nákladech řízení částku 12.430,-Kč do tří měsíců od právní moci rozhodnutí, ve lhůtě pěti měsíců měla žalobkyně zaplatit státu na nákladech řízení částku 23.800,- Kč a žalovaná částku 5.850,- Kč.

Proti tomuto rozsudku si obě účastnice podaly včasné odvolání.

Odvolání žalobkyně směřovalo proti výroku II., jímž byla žaloba zčásti zamítnuta, jakož i proti navazujícím výrokům o nákladech řízení. Setrvala na stanovisku, že jí žalovaná bránila ve výkonu práva spoluvlastníka, když ji neseznamovala s hospodařením a s využitím spoluvlastněného domu. Uvedený stav se týkal především období let 1997 až 1999 a ten také vedl žalobkyni k uplatnění projednávané žaloby. Žalobkyně v odvolání zmínila příkladmo jednotlivé případy, kdy jí žalovaná odmítala informovat o stavu hospodaření se společnou věcí, zcela jednoznačně měla zato, že opakovaně vyzývala žalovanou ke splnění této její zákonné povinnosti, o čemž svědčí i obsah předmětného spisu. Žalobkyně má za nevěrohodné ty důkazy, z nichž soud I. stupně dovedl, že za období od roku 1997 do roku 1999 již neexistuje požadovaná dokumentace, jež měla být zničena jejím zatopením v archivu v Malesicích. Takové tvrzení je pochybné již z důvodu, že po celé řízení nezaznělo, až v roce 2007, přičemž žalovaná v době běhu sporu, tj. od roku 2000, požadovanou dokumentaci nepředložila. Ještě na jaře 2003 byla uvedená dokumentace předložena ke kontrole finančnímu úřadu. Žalobkyně nepopírá, že ohledně dalšího období, se již v průběhu řízení seznámila s tzv. vyúčtováním hospodaření s nemovitostí, avšak má zato, že nebyla informována o všech souvisejících dokladech. Samotné matematické vyjádření stavu hospodaření s věcí, bez potřebného podkladového materiálu, není komplexní informací ohledně tohoto hospodaření. Pokud žalovaná až v průběhu řízení umožnila žalobkyni seznámení s určitou dokumentací, jednalo se pouze o vizuální, nikoliv dostatečné posouzení těchto listin, bez možnosti obšírného zkoumání jejich obsahu, jejich provázanosti s další dokumentací, aniž by žalobkyně si mohla přizvat případného konzultanta ke kontrole jejich obsahu. Proto žalobkyně trvala na vymezení nezbytně nutného času k reálnému naplnění možnosti kontroly obsahu předmětné dokumentace, s možností dispozice s ní, v prostorách jejího právního zástupce. Žalobkyně připustila, že se seznámila s dokumentací z let 2000 až 2004, avšak až koncem roku 2004. S dokumentací za rok 2005 byla žalobkyně seznámena dřívější správkyňou nemovitosti S ■■■■■. I přes tuto skutečnost má žalobkyně v případě potřeby právo na opakované předložení těchto listin, neboť uvedené právo je trvalého charakteru. S danou argumentací žádala žalobkyně vyhovění žalobě v plném rozsahu, ve znění posledně upraveného petitu žaloby, s přiznáním práva na náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaná odvoláním napadla výrok I. rozsudku, jímž jí byla zčásti uložena povinnost k žalobou požadovanému plnění, jakož i výroky o nákladech řízení. Namítla, že nebránila žalobkyni v možnosti kontroly hospodaření se společnou věcí, zaslala jí vyúčtování hospodaření domu každých šest měsíců a do souvisejících dokladů mohla žalobkyně kdykoliv nahlédnout. Vyúčtování hospodaření domu bylo řádně prováděno žalovanou, v době, kdy správu nemovitosti zajišťovala, tak i dalšími správci O██████████ S██████████ a Mgr. P██████████ R██████████. Z iniciativy žalované se dne 18.11.2004 seznámila žalobkyně s veškerými listinnými doklady ohledně správy předmětného domu za období od 1.1.2000 do 31.12.2003, stejný postup byl realizován i dne 13.3.2007. Od konce roku 2004 žalobkyně již nevznášela v tomto směru jakékoliv požadavky. Správa nemovitosti byla od této doby zajišťována jinými osobami, s nimiž žalobkyně mohla komunikovat. Žalované je známo, že správkyňe nemovitosti O██████████ S██████████ seznámila žalobkyni s dokumentací k domu, zatímco na současného správce Mgr. P██████████ R██████████ žádný požadavek nebyl vznesen. Spoluvlastníci předmětného domu dostávají od správce řádné vyúčtování hospodaření se společnou věcí, tj. vyúčtování příjmů a výdajů domu. Žalobkyně nevyzvala žalovanou či současného správce domu, aby jí opakovaně umožnili nahlížet do některých listin, s nimiž již byla seznámena. Nelze proto učinit závěr, že by v tomto směru bylo právo žalobkyně nějak rušeno. Za daného stavu nemá podaná žaloba opodstatnění. Pokud soud I. stupně ve výroku I. napadeného rozsudku uložil žalované povinnost poskytnout žalobkyni na dobu tří dnů konkrétní listiny vyjmenované pod písmeny a) až l), rozhodl tímto rozdílně od znění naposledy upraveného žalobního petitu. Jinak žalovaná vyjádřila i nesouhlas s povinností na vydání listin, které v originální podobě musí zůstat v dokumentaci uložené u správce, který za její obsah nese odpovědnost. Nebyly dány ani důvody pro vyhovění žalobě zčásti, když ve výroku I. napadeného rozsudku zmiňované listiny byly součástí dokumentace převzaté správkyňi nemovitosti O██████████ S██████████, u níž se žalobkyně nepochybně s těmito listinami seznámila. S touto argumentací navrhla žalovaná zamítnutí žaloby v plném rozsahu, s požadavkem na přiznání jí náhrady nákladů za řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející (ust. § 212 o.s.ř.) a po projednání věci dospěl k závěru, že odvolání žalované je zčásti důvodné.

Předmětem řízení je žaloba, kterou se menšinový spoluvlastník domáhá sdělení informací o hospodaření s jeho spoluvlastnickým podílem, včetně práva na podání mu vyúčtování hospodaření se společnou věcí. Správu předmětné nemovitosti v žalobou dotčeném období vykonával S██████████ H██████████, manžel žalované (od roku 1997 do 31.8.2000), žalovaná (od 1.9.2000 do 31.12.2004), O██████████ S██████████ (od 1.1.2005 do 31.7.2005), žalovaná (od 1.8.2005 do 15.10.2005) a v současné době ji zajišťuje Mgr. P██████████ R██████████ (od 16.10.2005). Žalobkyně jako menšinový spoluvlastník nemovitosti se na správě nemovitosti nepodílela a neměla ani přístup k dokumentaci vážící se k této činnosti (ust. § 137 odst. 1 o.z.). Správu nemovitosti zajišťovala žalovaná nebo z její strany ustanovení správci nemovitosti. Správu nemovitosti, tedy příjmy a výdaje s pronajatými prostory ve společném domě, zajišťování údržby a oprav společného domu, hospodářské či jiné využití domu, vedení účetní a jiné evidence o této činnosti, lze podřadit pod pojem hospodaření se společnou věcí ve smyslu ust. § 139 odst. 2 o.z.

V řízení nebylo zpochybňováno právo žalobkyně jako menšinového spoluvlastníka na informace o jejím spoluvlastněném majetku a o nakládání s ním. Občanský zákoník nemá výslovnou úpravu o tom, jak zajistit spoluvlastníku, který s věcí přímo nehospodář, aby se

mohl seznámit s doklady o hospodaření a s vyúčtováním tohoto hospodaření. Pro daný případ, kdy je správa vykonávána podle rozhodnutí (dohody) většinových spoluvlastníků, lze toto oprávnění menšinového spoluvlastníka dovést za použití analogie podle ust. § 853 o.z. vztahmo k ust. § 724 o.z., tedy za nejbližší úpravu při vyřizování záležitostí týkajících se správy spoluvlastnického podílu pominutého menšinového spoluvlastníka, lze pokládat ustanovení o příkazní smlouvě podle ust. § 724 o.z. Činnost, k níž se příkazník zavazuje, může být různého druhu a lze pod ní podřadit i obstarávání správy domu či majetku. K povinnostem z příkazní smlouvy patří i povinnost příkazníka podat příkazci na jeho žádost všechny zprávy o postupu plnění příkazu, převést na příkazce všechny užitek z provedeného příkazu a předložit k tomu vyúčtování (ust. § 727 o.z.).

Z uvedeného vyplývá, že právní titul k uplatnění daného nároku existuje, což účastníky není zpochybňováno. Žalobkyně má nárok seznámit se s obsahem listin a záznamů týkajících se společné věci, právo na předložení dokumentace a vyúčtování o hospodaření s touto věcí.

Odvolací soud, pokud se již dříve zabýval danou věcí, tak v návaznosti na vymezení správného znění požadovaného žalobního petitu, s důrazem na zajištění vykonatelnosti navrhaného rozhodnutí. Především poukázal (v prvním zrušovacím usnesení) na potřebu formulace ukládané povinnosti žalobním petitem jako povinnosti k nezastupitelnému jednání (ust. § 351 odst. 1 o.s.ř.), jež by byla vynutitelná možností ukládání pokut. Upozornil i na neurčitost žalobního petitu v tom, že v něm nebyl určen způsob realizace ukládané povinnosti, tj. že nebylo vymezeno místo a nebyl vymezen čas, v němž by měl být naplněn účel požadovaného, případně soudně vykonávaného plnění. Shodná argumentace zazněla i v dalším odvolacím řízení (druhé zrušovací usnesení), když soud I. stupně se jednak dopustil procesních nedostatků, které bránily meritornímu rozhodnutí, navíc pak rozhodoval v rozporu s vysloveným právním názorem odvolacího soudu o vydání listin. Odvolací soud (ve shodě s žalobkyní) poukázal na potřebu rozhodnutí daného typu sporu v souladu s tehdy již známou judikaturou Nejvyššího soudu ČR, z níž bylo možno dovést projednatelné znění takto uplatněné žaloby.

Podle posledního znění žalobního petitu, o němž také soud I. stupně rozhodl napadeným rozsudkem, měla být uložena žalované povinnost umožnit žalobkyni seznámení se s hospodařením se společnou věcí, domem č. ■ v ■, v ■ ulici, tím způsobem, že jí žalovaná předloží vyúčtování hospodaření se společnou věcí za období let 1997 až 2005 a umožní jí nahlédnout do všech dokladů k vyúčtování se vázícím, když jí je zapůjčí na dobu tří dnů tak, že je předá právnímu zástupci žalobkyně v jeho advokátní kanceláři, oproti potvrzení o zapůjčení dokladů, to vše do patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku.

Ačkoliv znění napadeného rozsudku v jeho výroku I., jímž soud I. stupně zčásti vyhověl žalobě, neodpovídá zcela znění projednávaného žalobního petitu, nelze však stanovit, že vydané rozhodnutí je v rozporu s požadovaným petitem či mimo jeho rámec. Způsob, jímž soud I. stupně rozhodl, tedy vymezení povinnosti žalované na umožnění seznámení žalobkyně s konkrétně vyjmenovanými listinami, je totiž rozhodnutím o dílčí části (součásti), jinak žalobkyní obecně vymezeného petitu, postupem od obecného ke konkrétnímu, když v důsledku provedení dokazování bylo najisto postaveno, jaké listiny jsou součástí dokumentace, k níž se žaloba váže, a v jakém rozsahu se s ní žalobkyně již seznámila. Zamítl-li soud I. stupně ve zbytku uplatněnou žalobu, rozhodl tak o celém předmětu řízení. Dlužno poznamenat, že obecné vymezení žaloby na podání informace o hospodaření se společnou věcí a na jeho vyúčtování, koresponduje se stavem, kdy většinou žalobce (menšinový

spoluvlastník věci) ani nemůže označit obsah dokumentace či listin, s nimiž chce být seznámen, neboť o nich v podrobnostech zpravidla není informován. K době vydání napadeného rozsudku již tento stav byl objasněn. Nakonec z důvodu, že nebylo možno žalobě vyhovět, není potřebné klást nepřiměřeně přísná hlediska na posuzovanou procesní otázku. Opačný postup by představoval přepjatý formalismus, který by na výsledek tohoto řízení neměl vliv.

Žalobkyně má právo seznamovat se s veškerými listinami, které s využitím a s hospodařením společné věci souvisí. Při nedostatku informací totiž menšinový spoluvlastník reálně ztrácí právo po většinovém spoluvlastníku cokoliv žádat, protože nemá dostatek informací na to, aby své nároky vůbec zjistil. Odvolací soud souhlasí se stanoviskem žalobkyně, že uvedené právo je průběžným a trvalým právem, které může vykonávat i opakovaně. Na druhé straně nesmí tím rušit práva ostatních spoluvlastníků. Může se tedy kdykoliv přesvědčit, jak se nakládá a hospodaří se společnou věcí a v obvyklých obdobích nebo z důležitých důvodů může kdykoliv žádat vyúčtování a seznámení se s potřebnými skutečnostmi. Takové právo lze s úspěchem uplatnit u soudu jen tehdy, je-li prokazatelně rušeno. Výkon práva nesmí mít šikanozní charakter.

Lze přisvědčit žalobkyni, že oprávněně uplatnila předmětnou žalobu, když žalovaná jí bránila v realizaci posuzovaného práva, k jehož naplnění žalobu podala. Nebylo však prokázáno, že by žalovaná zcela ignorovala pozici žalobkyně jako menšinového spoluvlastníka společné věci, o čemž svědčí ve spise založená korespondence účastníků, z níž vyplývá, že určité vybrané doklady byly žalobkyni poskytovány nebo s nimi byla seznámena při osobních setkáních s ní nebo s jejími zástupci, především s panem Ing. P. [redacted] nebo s MUDr. M. [redacted]. Z korespondence účastníků z doby před podáním žaloby sice nelze objektivně stanovit, zda a v jakém rozsahu byla vůči žalobkyni plněna posuzovaná informační povinnost, nicméně vyplývá z ní, že účastníci jednali v neshodách, k řešení problémů přistupovali s protichůdnými zájmy a přeli se o způsobu nakládání s věcí, o finančních záležitostech s ní spojených a o plnění informační povinnosti. Pro podání předmětné žaloby pak bylo určující jednání účastníků z let 1997 až 2000. Je-li výpovědi žalované a jejího manžela S. [redacted] H. [redacted] prokazováno, že předmětná dokumentace z let 1997 až 1999 byla zničena v roce 2004 jejím zaplavením ve sklepních prostorách archivu v obci Malesice, nelze vyvrátit argumentaci žalobkyně o důvodnosti podané žaloby. Tvrdí-li menšinový spoluvlastník, že nebyl seznámen s potřebnými doklady o hospodaření a využití společné věci, musí většinový spoluvlastník, který disponuje s touto dokumentací, prokázat, v jakém rozsahu a jakým způsobem tuto svoji informační povinnost splnil. Nelze přehlédnout, že od podání žaloby dne 29.12.2000, do doby zničení těchto dokladů, byl dostatek času na prokázání posuzované skutečnosti. Z tohoto období, jak konstatoval znalec JUDr. Oldřich Krejbich, chybí jednak konkrétní doklady o příjmech a výdajích, které byly podkladem celkového vyúčtování nájemného v domě, jakož i veškeré další doklady z té doby k nemovitosti se vázící. Při porovnání tohoto zjištění s požadavky žalobkyně z předžalobní korespondence a i s argumenty v počátečním období vedení tohoto sporu, zjistíme, že chybí právě ty doklady, pro něž žalobkyně zahájila dané řízení. Za těžko vysvětlitelnou lze považovat skutečnost, proč takto zásadní informace o zničení uvedené dokumentace zazněla až v lednu 2007. Nelze rovněž přehlédnout, že žalovaná se bránila žalobě s požadavkem na individualizaci a přesné označení požadovaných listin, což nebylo pro žalobkyni splnitelné, když neznala obsah dokumentace vázící se k předmětnému domu. Popsané skutečnosti navozují důvodnou pochybnost o možnosti zatajování nějakých informací. Rozhodně však nepodporují tvrzení o poskytnutí potřebné součinnosti ke splnění zákonné povinnosti na seznámení menšinového

spoluvlastníka věci s jejím využitím a hospodařením s ní. Nelze rovněž pominout, že řada dokladů byla žalovanou založena do spisu až v průběhu řízení, aniž by bylo prokázáno jejich dřívější držení žalobkyní. Zásadní postup pro seznámení žalobkyně s požadovanou dokumentací ze strany žalované byl učiněn při sjednaných setkáních dne 18.11.2004 a 13.3.2007. Ze všech těchto důvodů lze uzavřít, že žaloba byla vyvolána a počáteční fáze řízení byla soudem vedena pro jednání žalované.

Bylo-li prokázáno, že požadovaná dokumentace z let 1997 až 1999 byla zničena, nemohla být ohledně ní žaloba úspěšná. Neexistující dokumentaci nelze vydat, předložit, ani seznámit ostatní s jejím obsahem. S doklady, které se z této doby zachovaly, byla žalobkyně seznámena.

Za období od 1.1.2000 do 31.12.2004 byla již žalobkyně s příslušnou dokumentací seznámena. Tato skutečnost vyplývá především ze zápisů o předložení požadovaných listin ze dne 18.11.2004 a ze dne 13.3.2007 a je potvrzena i závěry znaleckého posudku JUDr. Oldřicha Krejbicha. Shodně se vyjádřila i svědkyně O ██████ S ██████, která působila více než pololetí v roce 2005 v pozici správce předmětné nemovitosti. I žalobkyně potvrdila správnost těchto skutečností. Z výpovědi znalce a z jeho posudku vyplývá, že v předmětných dokladech neshledal nesrovnalosti, nebyl tedy důvod, aby žalovaná nebo správci něco z těchto dokladů nepředkládali. Žalobkyni byla poskytnuta vždy kompletní dokumentace, přičemž nelze předpokládat (a nikdo to též netvrdí), že se tak nestalo. Stejná možnost na seznámení se s příslušnými listinami byla dána i ve vztahu k současnému správci nemovitosti Mgr. P ██████ R ██████. To vše za situace, kdy v uvedeném období, osoby vykonávající správu nemovitosti, zasílali žalobkyni vyúčtování hospodaření se společnou věcí. Část dokladů byla žalovanou rovněž založena do spisu v průběhu tohoto soudního řízení. Co se týká požadavku na předložení listin za rok 2005, potvrdila žalobkyně, že se s nimi seznámila prostřednictvím správkyně S ██████, a na jejich opětovném předložení momentálně netrvala.

Ze všech uvedených důvodů lze proto uzavřít, že žalobkyně byla seznámena s veškerou dokumentací o hospodaření a o využití společného domu, vyjma podstatné části dokladů z let 1997 až 1999, které byly zničeny a nelze je předložit. Žalobkyně byla seznámena i s listinami uvedenými ve výroku I. napadeného rozsudku, které byly součástí předávané dokumentace žalovanou nově ustanovenému správci domu O ██████ S ██████, což je zachyceno v předávacím protokolu ze dne 10.1.2005 (č.l. 445 spisu). Žalobkyně se s touto dokumentací seznámila v kanceláři správce, což potvrdila svědkyně S ██████ před soudem I. stupně (č.l. 467-469 spisu), tak i před odvolacím soudem sama žalobkyně. Z tohoto hlediska ztratila žaloba opodstatnění, když žalobou požadované plnění bylo poskytnuto a náležitá informovanost žalobkyně o hospodaření a nakládání se společnou věcí byla zajištěna.

Právo žalobkyně na seznámení se se stavem nakládání a hospodaření se společnou věcí je skutečně právem trvalého charakteru, které lze vykonávat opakovaně, jak k novým, tak i k dříve ozřejměným skutečnostem, avšak jeho výkonem nesmí být rušena práva ostatních spoluvlastníků. Soudně vynutitelné je však pouze v případě, že je skutečně povinným subjektem rušeno. Provedeným dokazováním bylo bezpochyby a najisto postaveno, že nejméně od roku 2005 uvedené právo žalobkyně není většinovým spoluvlastníkem porušováno a ani takový stav reálně nehrozí. Žaloba proto ztratila i z tohoto důvodu své opodstatnění, a nebyla-li vzata zpět, nezbylo odvolacímu soudu než podle ust. § 220 odst. 1 o.s.ř. napadený rozsudek změnit a žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Změní-li odvolací soud rozhodnutí, rozhodne i o nákladech řízení před soudem I.stupně (ust. § 224 odst. 2 o.s.ř.). S úspěchem ve věci by žalované náleželo právo na náhradu nákladů řízení (ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.). S odkazem na ust. § 150 o.s.ř. však odvolací soud toto právo žalované nepřiznal. Při úvaze o použití tohoto zákonného ustanovení přihlédl soud ke skutečnostem, které vedly ke vzniku sporu. K jeho vyvolání vedlo protiprávní jednání žalované, která neplnila zcela svoji zákonnou povinnost na podávání informací menšinovému spoluvlastníku o hospodaření a využití společné věci. Zneužila tak nerovného postavení spoluvlastníků při rozhodování o společné věci a svým postupem přiměla žalobkyni k vedení daného řízení. Svoji obranou v řízení, neposkytováním součinnosti potřebné pro vymezení předmětu sporu, významně přispěla k prodlužování řízení a k nárůstu nákladů s ním spojených. Žaloba byla zamítnuta především z důvodu poskytnutí plnění žalovanou v konečné fázi daného soudního řízení, které bylo v podstatě tímto řízením vynuceno, po seznámení žalované se skutkovým a právním stavem věci. Dlužno poznamenat, že pokud by žalobkyně vzala žalobu zpět po seznámení se s obsahem znaleckého posudku, byly by náklady řízení přiznány jí.

Stejnými hledisky se odvolací soud řídil i při rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení (ust. § 224 odst. 1, § 142 odst. 1, § 150 o.s.ř.).

Rozhodnutí o nákladech státu vychází z ust. § 224 odst. 1 za použití ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., když ve věci neúspěšné žalobkyni byla uložena povinnost k náhradě nákladů spojených s provedením znaleckého posudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR podáním učiněným ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-město.

V Plzni dne 06.02.2008

Za správnost vyhotovení:
Miroslava Matičková

JUDr. Alena Kryslová, v.r.
předsedkyně senátu